

ԱՋԱՏՈՒԹԵԱՆ ԵՐԳԸ

Հորիզոնները այդքան տակ պայծառ
Նոր հրազով կը ծննին,
Եւ զարվերին վերայ կանաչ լեռներուն
Ապարդային երգերը ինն կը թռչին:
Ամբոին հոն վարը կը պարը ջրնձագին,
Եւ վեհ կոյնն արժագանգները հոռուն
Կրանութեան աւետի՛նն է կը հընչեն:
Ուխտագընաց կարաւանն այն մարդերու
Մընծղաներու համբարդին հետ կ'ընթանայ
Անտառներու շուքէն, մարդի ծաղիկէն
Դէպ հրաշարործ Սուրբին պաշտումն հրազուած,
Մարդկազուարճ զագաթին վրայ ոսկէզօծ՝
Կը հովթլփի ծաւ ծաւ զըրօշ մ'անուշակ՝
Արեւն որուն կը ժըմախ:
Ազատութեան ասնն է, ո՛վ խեղճ գերիներ,
Որուն համար զուց ի գո՛ւր
Աղօթեցից մարող զարեք յուսահատ:
Արդ ձեք անչին, յոյսին վերայ անփըթիթ
Գիշերներու միզամածով աւելործ,
Կապոյա — ճակատ Աստուածը ձեք կը ցաթի,
Օն, Եղբայրներ, նետեցէք ձեք բերերին
Ամթապարտ ցունը զագրի գերութեան
Եւ թող աննց ցընծութիւնով պատարին:
Փողովորդներ ազատաթիւ, հերարժակ՝
Մայրիներուն տակ վըրէմով սուսուլն:
Տարիներով այս առեղ պիտ' կայաքուն:
Մեռելներուն ձայն պիտ' տանց
Որ իրենց ցունն հերոսական, արևատ
Երազ մը գէթ ունենայ:
Օն, Եղբայրներ, ճանաչներուն տակ փառքին
Գերեզմարիկ պատմականին փոշիներն
Ազատութեան շորու հողմերուն թօթուցէք:
Նըժոյգներուն շրջուլակն ալ թողուցէք
Որ միշտ անոնց հուարանին մէջ անմայր
Քառասորոքի դէպ ի կատար սըլանան:
Այսօր խոնարճ ճակատները հայերուն
Աստղին կամար պիտ' ըլլան:
Հըրակայլակ բաժակդ, ո՛վ Հայ, արծարծէ՛
Արեւներուդ զմայլեցուցել զինով:
Յաղթեց, յաղթեց զութը՝ սըրտին վատշըւէր՝
Եւ չարանիթ գանկը՝ խղճի փոխուեցաւ:
Տըխուր վախճանը քարոզող մարդարէն
Քարոզակին ի՛ր վըրան
Մարդկին փըթթիւը տեսաւ...
Մեր յարկերուն վերեցն
Արեւնարբու վատին մեռնց ալ պիտ' չանցնի,
Եւ Քառասորէն մէջ զայլերն ալ պիտ' չոռնան,
Այլ ձեք հրկինցը յաւատ
Յարգողդին մէջ պիտ' շողայ:
Եւ լիկերուն վըրայ զըւարթ, ցոլցըլուն
Աւերներն յար հղբայրութիւն պիտ' մընչեն:
Տեսէք հիմա, ձերապատուած գերիներ,

Ճերմակ ճամբէն զիւղակին
Կալերու սայլն երեկոյն կը զսանայ
Օրհնութիւնով և արեւով ազարմուն:
Բըլուրներուն վըրայ նըշին կը ծաղկէ
Եւ իր բոյրէն՝ ակերու զով երգին մօտ՝
Սաղմ զացող Տալիթային պէս բարի
Կը զինդնան մեր աշխիհները բուր:
Օն, Եղբայրներ, եկէ՛ք երգեալ հունչերուն
Ցաւթական նըւազին:
Մենք միասին պիտ' երթանք
Առանց ժանտրոյր վէրքին և իր կոծերուն՝
Դէպ ի մարդերն Ազատութեան բոցավառ
Եւ պերճ ակունքն այն մեծ, անմահ հրազին:
ԱՆՈՐԱՆ Ս. ՏԱՏՈՒՐԵԱՆ

ՃԱՄԲՈՒՆ ՄԷՋ ԳԵՏՆԻ ՎՐԱՅ

ԳՏՆՈՒՄ ՎԱՐԴԻ ՄԸ

Փընցուլ վարդ, ինչո՛ւ աչապէս տըխուր գետին
Կը հակես սիրուն զըլուխը օրհասական,
Դու, որ բնիկ ցօղունիդ վրայ այնքան ուրախ
Դէպ ի երկինք կ'ուղղուէիր:

Ա՛յ, ցաւի վըրտի օրէնք մը սոսկալի,
Ուսկից մէկը չըկայ որ՝ զմեզ պաշտպանէ,
Մեռնելու կը մղէ անեղծութա՛ծ իրերն ամէն,
Ըլլայ թէ մարդ, ըլլայ վարդ:

Դու գոնէ, սպերլով շինջ և պարզունակ,
Քու բնութեանդ հետեցար ճանապարհին:
Եւ հիմա, կեանքիդ ընթացքը իրզելով,
Խըղճմըտանքի չունես խայթ:

Բայց երբոր, քեզի նըման ինկած գետին,
Վերջացնեմ այս անողորմ ճըտին պայքարն,
Ինչ արդեօք, անմահական ճամբուն վըրայ,
Ճակատագրեալ պիտ' ըլլայ:

Գիտեմ, Տէր, թէ արդար ես, և կը դողամ:
Սակայն հայր ալ ես, և այն վերջին օրին
Անոր որ անկեղծօրէն կը փնտըռէ
Ըզջէզ, կ'ըսես զու. «Յուսու»:

ՏԱՆԿԵՐԻՆԻ ԿԱՆՈՆԻԿՈՑ

Թարգմ. Հ. Ա. Ք.

